
HVA VIL AKP(m-l)?

3

• AKP(m-l)s militærpolitiske program

Vedtatt på Landskonferansen
våren 1979

Nettpublisering ved Forvaltningsorganet for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Hva vil AKP(m-l)?

**AKP(m-l)s MILITÆRPOLITISKE
PROGRAM —**

Vedtatt på Landskonferansen,
våren 1979.

Hva vil AKP(m-l)? nr. 3:

**AKP(m-l)s
MILITÆRPOLITISKE PROGRAM —**

**Vedtatt på Landskonferansen,
våren 1979**

Forlaget Oktober A/S 1979

I serien **Hva vil AKP(m-l)?** er tidligere kommet:

Kva vil AKP(m-l)? nr. 1: Fråsegn frå AKP(m-l) om oljepolitikken og fråsegn om fiskeriatvaten i Barentshavet.

Hva vil AKP(m-l)? nr. 2: Foran tariffoppgjøret 1978: Kamp mot kriseforlik og lønnsnedslag!

Hva vil AKP(m-l)? nr. 3:

AKP(m-l)s militærpolitiske program.

Vedtatt på Landskonferansen, våren 1979.

© Forlaget Oktober A/S, 1979.

1. opplag, 3000 august 1979.

Trykt hos A/S Duplotrykk, Oslo 1979

ISBN 82-7094-242-1

Innhold.

Forord	9
AKP(m-l)s Militærpolitiske program.	
— Vedtatt på landskonferansen, våren 1979	11
1. Innledning.	
1.1. Førkrigstid	11
1.2. Generallinje.	11
2. Marxismen-leninismen og synet på krigen.	
2.1. «Så lenge det er utbytting vil det finnes krig».....	13
2.2. Rettferdig og urettferdig krig.	14
3. Krigsfaren øker.	
3.1. Rivalisering om Europa	17
3.2. Norge mellom supermaktene	17
3.3. Sovjet på offensiven, største trusel mot verdensfreden.....	18
3.4. Kamp mot den sovjetiske krigs- og aggresjonspolitikken.....	19
3.5. Kan krigen avverges eller utsettes?	20
3.6. En kamp på to fronter.	22
3.7. Teorien om tre verdener.	22
4. Bekjemp den moderne revisjonismen i militærspørsmålet.	
4.1. «... tesen om at 'Sovjet representerer ingen krigstrusel'.»	24
4.2. «... den imperialistiske pasifismen».	24
5. Hvem kan mobiliseres til å bekjempe en sovjetisk invasjon?	
5.1. «Dersom Sovjet angriper Norge, hvilke ... krefter vil da kunne mobiliseres ...?».....	25
5.2. «Men den borgerlige militærmakta ... vil ikke være i stand til å føre en langvarig krig ...».....	27
5.3. «... forutsetninga for å kunne gå videre, når motstandskampen har vunnet seier.»	27
5.4. «Folket i Norge vil ikke stå aleine ...».....	28

6. Massene må forberede seg på nasjonalrevolusjonær folkekrig mot sosialimperialismen.

- 6.1. «En folkekrig ... vil være en stor motstandskrig som ener alle patriotiske krefter ...» 28
- 6.2. «Dess mer det arbeidende folket forbereder seg *før* en eventuell krig ...» 29

7. Vår holdning til den borgerlige militærmakta i dag.

- 7.1. «Vår prinsipielle holdning til den borgerlige militærmakta ...» 29
- 7.2. «... den pasifistiske illusjonen om at hæren under kapitalismen 'kan oppløses' ...» 30
- 7.3. «... for verneplikthæren, mot en verva hær.» 30
- 7.4. «... for *kvinnelig verneplikt*.» 31
- 7.5. «... parolen 'ikke ett øre til det borgerlige militærapparatet'.» 32
- 7.6. «AKP(m-l) krever omlegging av de nåværende forsvarsplanene.» 33
- 7.7. «Sjølsagt risikerer vi at dette kan bli brukt mot arbeiderklassen.» 34
- 7.8. «Vi kombinerer krav om noen bevilgninger med krav om at det blir slutt på unødvendig sløsing ...» 34

8. NATO og forsvaret av Norge.

- 8.1. «Vi er ikke prinsipielt verken for eller mot at Norge inngår i allianser ...» 35
- 8.2. «... NATO ... hindrer ... ei omlegging ... som kan styrke norsk, militær motstand mot et sovjetisk angrep.» 37
- 8.3. «... ideen om at ... 'motstand er urettferdig dersom det står NATO-styrker i Norge'.» 38
- 8.4. «... Norge må ut av NATOs kommandosystem.» 39

9. Partiet må forberede seg sjøl og massene på krig.

- 9.1. «Arbeiderklassen og folket i Norge må forberede seg på en folkekrig mot en sovjetisk invasjon og okkupasjon.» 39
- 9.2. «... det revolusjonære soldatarbeidet.» 40
- 9.3. «AKP(m-l) ... vil kjempe for *folkevæpning*.» 40
- 9.4. «... sivilberedskapen ... må prioriteres opp.» 41
- 9.5. «AKP(m-l) vil ... spre materiale som ... er egna til å øke kunnskapene om militærkunsten.» 42
- 9.6. «Arbeidsfolks fysiske helse og konstitusjon er svært viktig ...» 42
- 9.7. «... det er av avgjørende betydning ... at AKP(m-l) raskt styrker arbeidet sitt for å bli i stand til å arbeide under illegale forhold.» 42

LANDSKONFERANSEN OM MILITÆRPROGRAMMET	45
— kommentar til konferansens arbeid og de viktigste vedtaka	45
Bakgrunnen for Landskonferansen.....	45
Landskonferansens arbeid	46
Vedtaka på Landskonferansen	46
En kommentar til Landskonferansens vedtaksbehandling	49
Det videre arbeidet med militærprogrammet	52

KOMMENTAR TIL INNHOLDSFORTEGNElsen.

Noen av underavsnitta i det militærpolitiske programmet er vedtatt med egne overskrifter. Det gjelder punktene 1.1. og 1.2. og punktene 3.1. til og med 3.7. De andre underavsnitta mangler egne overskrifter.

For å lette oversikten har vi i innholdsfortegnelsen gitt disse punktene en kort presentasjon gjennom sitater fra teksten, satt i anførselstegn («...»). Sitatene er i de fleste tilfellene henta fra første periode i teksten, i noen få tilfeller fra andre deler av underpunktet. Dette er godkjent av Arbeidsutvalget i AKP(m-l).

forlaget OKTOBER

FORORD

Dette heftet inneholder AKP(m-l)s militærpolitiske program, som blei vedtatt på en landskonferanse seint våren 1979. Bakerst i heftet står en kommentar til behandlingen av militærprogrammet fra arbeidsutvalget i partiet. Der står også de viktigste voteringene om programmet fra landskonferansen.

Vi vil alt her, først i heftet, gjøre oppmerksom på at AKP(m-l) gjerne mottar kommentarer til programmet fra folk utafor partiet. Det gjelder også folk som er uenige med oss politisk og som er mot militærprogrammet.

Som det framgår av landskonferansens vedtak ser ikke AKP(m-l) på sin militærpolitikk som ferdig eller hevet over kritikk. Avisa KLASSEKAMPEN og tidsskriftet RØDE FANE er åpne for kommentarer som er kritiske til programmet. AKP(m-l) deltar også gjerne i offentlige debatter om militærpolitiske spørsmål.

Faren for krig mellom supermaktene, og særlig for sovjetisk angrep, øker nå raskt. I denne situasjonen er forsvaret av folket i Norge ikke noen sak som bare angår tilhengere av ett enkelt parti. Kan dette programmet føre til breiere mobilisering for et virkelig forsvar av Norge, både blant arbeidsfolk allment og også blant anti-imperialister, demokrater og kommunister som er politisk uenige med vårt parti, så har militærprogrammet oppfylt sin hensikt.

juli 1979

Arbeidsutvalget i AKP(m-l)

AKP(m-l)s Militærpolitiske program

Vedtatt på Landskonferansen, våren 1979

1. INNLEDNING

1.1) Førkrigstid.

Etter den andre verdenskrigen stabiliserte det imperialistiske systemet seg midlertidig. Av seierherrene var USA den ledende imperialistmakta og den eneste supermakta. Ingen imperialistmakt kunne gjøre USA rangen stridig i kampen om verdensherredømme. Etter at Sovjet blei kapitalistisk og imperialistisk, endra dette bildet seg. Sovjet er en nykommer og mangler derfor den typen kontroll som USA har hatt. Samtidig som USA har gått tilbake økonomisk og militært, har Sovjet gått fram. Sovjet prøver derfor å utvide sin kontroll, mens USA prøver å holde på sin. Denne rivaliseringa om verdensherredømme er nødt til å føre til en imperialistisk omfordelingskrig, for under imperialismen er det ingen andre midler enn krig som kan løse denne typen motsigelse. Erkjennelsen av at vi nå lever i ei førkrigstid stiller arbeiderklassen overfor en lang rekke uløste politiske spørsmål. Dette dokumentet er AKP(m-l)s svar på en del av disse spørsmåla.

1.2) Generallinja.

I store trekk har AKP(m-l) en militærpolitikk, som er slått fast i prinsipp-programmet. Dette militærpolitiske programmet bygger på disse prinsippene og utvikler dem videre i samsvar med denne generallinja.

Slik er hovedtrekka i partiets generallinje på militærpolitikkenes område:

AKP(m-l) har på bakgrunn av situasjonen i verden i slutten av 70-åra slått fast at vi nå lever i ei *førkrigstid*. Vi har slått fast at faren for en ny verdenskrig øker for hver dag som går. Vi har riktig påvist at den skjerppe faren for krig er et resultat av rivaliseringa mellom de imperialistiske supermaktene Sovjet og USA. Vi har påvist at den oppstigende sovjetiske sosialimperialismen gjennom ekspansjonisme, krigs- og aggresjonspolitikkk tvinger fram kravet om nyoppdeling av verden.

— På denne bakgrunnen har vi sagt at dersom Norge blir angrepet av ei supermakt og landet okkupert, er det bare en folkekrig som kan jage en okkupant på sjøen. Vi har sagt at det norske folket i en sånn situasjon må innlede en nasjonal revolusjonær frigjøringskrig. Vi gjør det videre helt klart at vår strategi er å fortsette den sosialistiske revolusjonen etter at den nasjonale frigjøringskrigen har løst oppgava si.

— Vi har gjort det klart at vi er tilhengere av verneplikt, og at vi går aktivt inn for at folk skal avtjene verneplikten for å lære seg militærkunst og våpenbruk.

— Vi har videre det standpunktet at det norske forsvaret er borgerskapets militærapparat. Det er ikke bare retta utover, men også innover mot folket. I bestemte situasjoner kan det brukes til urettferdig krig utafor landets grenser.

— Borgerskapet i Norge er imperialistisk, og følgelig ingen konsekvent forsvarer av norsk sjørråderett. Erfaringene fra krigen 1940—45 viser at borgerskapet utgjør den klassemessige basisen for kapitulasjonisme. I samband med en supermaktsinvasjon er det derfor stor fare for at borgerskapet vil søke en «ordning» med invasjonsmakta, for å sikre «ro og orden» og dermed profitten sin.

Samtidig har vi påvist at borgerskapet *kan* stå for forsvar av sjørråderetten, og dermed rettferdig motstand mot en sovjetisk invasjon.

— Vi har påvist at rivaliseringa mellom Sovjet og USA peker fram mot en imperialistisk omfordelingskrig. Men vi har og gjort det klart at dersom det norske forsvaret kjemper mot invasjon vil det være rettferdig. Jo bedre det kjemper, jo bedre er det. Vi vil støtte en slik

krig aktivt. Samtidig går vi ut fra at den offisielle borgerlige motstanden vil bryte sammen.

— I kampen for å kaste ut en okkupant er vi villige til enhet på bestemte vilkår med de delene av borgerskapet som ønsker å kjempe.

— Arbeiderklassen må ikke underordne seg ledelsen til borgerskapet under krigen, men sjøl beholde initiativet og uavhengigheten, uansett hva slags allianser som kan være på tale.

— Vi har forsvart denne linja mot revisjonistisk pasifisme og mot mange andre angrep fra borgerskapet. Det fins ingen grunn til å endre på denne generallinja.

Men på noen punkter har vi omvurdert noen paroler på bakgrunn av endringa i verdenssituasjonen.

Samtidig med at vi har hatt ei riktig hovedlinje, så har vi også hatt feil på dette området. De har blant annet gitt seg uttrykk i at partiet har gjort riktige vedtak om f.eks. forsvarsordninga, sivilforsvarsspørsmål, innholdet i militærtjenesten som ikke har vært fulgt opp av praktisk, politisk arbeid.

Det har vært noen feil i partiets forhold til forsvarsbevilgninger, i forholdet til kvinnelig verneplikt og i forholdet til alliansepolitikken. Disse feila er uttrykk for dogmatisme og innflytelse fra revisjonismen.

2. MARXISMEN-LENINISMEN OG SYNET PÅ KRIGEN

2.1)

Så lenge det er utbytting vil det finnes krig. I verden i dag finnes det imperialistisk røverkrig, nasjonal frigjøringskrig og revolusjonær krig. Vi slutter oss til den borgerlige militærteoretikeren Clausewitz i hans tese om at krigen er fortsettelsen av politikken med andre, dvs. voldelige midler.

Mao sier at politikk er ublodig krig og at krig er blodig politikk.

Han sier at krigen tvinger seg fram for å løse motsigelser i politikken, som politikken ikke evner å løse med fredelige midler.

Marxismen-leninismen-Mao Zedongs tenkning har også klargjort at det vil eksistere kriger, så lenge det eksisterer utbytting. Den har påvist at imperialismen lovmessig fører til kriger mellom imperialistene og til røverkriger mot undertrykte folk og nasjoner. Dette gir lovmessig opphav til revolusjonære opprør og kriger mot imperialismens utbytting og underkuing. Derfor sier Mao:

«Vi går inn for å avskaffe krig. Vi ønsker ikke krig. Men krig kan bare avskaffes gjennom krig, og for å bli kvitt våpnene er det først nødvendig å ta opp geværet.»

2.2) Rettferdig og urettferdig krig.

Vi kommunister er derfor ikke for eller mot kriger i sin alminnelighet. Vi skiller mellom *rettferdige og urettferdige* kriger. I «Om den langvarige krigen», sier Mao: «Alle kriger i historia deler seg i to slag: rettferdige og urettferdige kriger. Alle progressive kriger er rettferdige, og alle kriger som hindrer framsteg er urettferdige. Vi kommunister går mot alle urettferdige kriger som hindrer framsteg, men vi går ikke mot progressive, rettferdige kriger. Vi kommunister nøyer oss ikke bare med å la være å gå mot rettferdige kriger, vi deltar aktivt i dem.»

Hva som er rettferdige og hva som er urettferdige kriger kan bare avgjøres på grunnlag av en konkret analyse av den krigen det gjelder, hvilke interesser den tjener og hvilke mål den har.

Dersom et borgerlig, eller for den saks skyld et føydalt regime, blir angrepet av et land under borgerlig regime, så fins det folk som erklærer at begge parter nødvendigvis fører urettferdig krig. En så enkel framstilling av hva som er rettferdig/urettferdig krig er en svindel. Et sånt «prinsipp» visker ut forskjellen mellom aggresjon og offer for aggresjon.

Etiopia under den føydale keiseren blei utsatt for aggresjon fra det fascistiske Italia, før den 2. verdenskrigen. Den krigen keiserens tropper førte mot Mussolinis armeer, var en rettferdig forsvarskrig mot imperialistisk aggresjon.

I den utstrekning norske, borgerlige hærstyrker førte kamp mot

den tyske invasjonshæren i 1940, var dette en rettferdig forsvarskrig mot aggresjon, mens nazi-troppene førte urettferdig imperialistisk krig.

Når Mobutus regjering i 1977 førte krig mot den sovjetisk organiserte leiehærinvasjonen, var dette en rettferdig forsvarskrig mot sosialimperialistisk aggresjon. Mobutus reaksjonære innenrikspolitikker endrer ikke på dette.

Dette er noen eksempler på rettferdige kriger, der opportunistene og sjåvinister har likestilt aggressoren med offeret for aggresjon, ja til og med støttet aggressoren fordi den angrep parten «var reaksjonær»!

Fordi skillet mellom en rettferdig og urettferdig krig må trekkes på grunnlag av en konkret analyse av innholdet i den, er det umulig å avgjøre krigens karakter etter om den føres på eget territorium eller motstanderens. Sovjetunionens krig mot Nazi-Tyskland var en rettferdig krig. Denne krigen blei sjølsagt ikke mindre rettferdig, da den sovjetiske hæren kryssa Tysklands grenser for å slutføre oppgava med å knuse nazistenes militære styrker for godt.

På samme viset var det en rettferdig og ikke urettferdig handling da sovjethæren kryssa norskegrensa for å nedkjempe den tyske okkupasjonsmakta i Nord-Norge.

Dersom det nåværende, imperialistiske Sovjet krysser norskegrensa i dag med sikte på å okkupere norsk territorium, så er dette like klart en urettferdig angrepskrig.

Den første, imperialistiske verdenskrigen (1914—1918) var en urettferdig krig, der begge sider i de to imperialistiske stormaktsblokkene kjempa for retten til å utbytte/undertrykke kolonier. Lenin fordømte opportunistene i arbeiderbevegelsen som i *denne* krigen under dekke av parolen «forsvar fedrelandet» forsvarte sitt eget borgerskaps rett til aggresjon.

Men dette betydde ikke at Lenin var mot all krig fra kapitalistiske land i Europa 1914—18, og han tok heller ikke avstand fra «forsvar av fedrelandet» overalt og til enhver tid, slik ulike revisjonister hevder.

Lenin slo fast at det absolutt var mulig med rettferdig, nasjonal krig fra de små kapitalistiske landa mot de krigførende stormaktenes annekasjon. I «Ei oppsummering av diskusjonen om sjølråderetten», gjorde Lenin dette helt klart: «Dersom for eksempel Belgia blir annektert av Tyskland i 1917, og gjør opprør i 1918 for å oppnå

frigjøring, så vil de polske kameratene motsette seg dette opprøret på det grunnlaget at det belgiske borgerskapet har «retten til å undertrykke fremmede folk». Det er ingenting som smaker av marxisme eller revolusjonært i dette argumentet».

Med hensyn til parola om «fedrelandsforsvaret», er Lenin like klar. I den «proletariske revolusjonens militærprogram» sier han: «Å anerkjenne «fedrelandsforsvaret» i den nåværende krigen betyr å anse denne krigen for en «rettferdig» krig, en krig som kan tjene proletariatet, verken mer eller mindre. For invasjoner er ikke utelukka i noen krig. Det ville kort og godt være en dumhet å ikke ville anerkjenne et «fedrelandsforsvar» fra undertrykte folks side i deres krig *mot* de imperialistiske stormaktene eller det seierrike proletariatets krig mot en eller annen Gallifet fra et borgerlig land.»

Hva slags kriger anser Lenin som progressive og rettferdige? Her har han alt nevnt to typer:

- nasjonale kriger mot aggresjon og anneksjon
- sosialistiske lands forsvarskriger mot reaksjonære intervensjonskriger.
- I tillegg nevner Lenin proletarisk borgerkrig for å opprette proletariatets diktatur og sosialisme.

Forskjellige slags revisjonister påstår at «progressive nasjonale kriger under imperialismen er umulige». De påstår at land som sjøl er kapitalistiske og imperialistiske ikke kan føre rettferdig krig mot aggresjon. De påstår at det er dekning for et slikt standpunkt hos Lenin. Dette er svindel. Lenins eksempel om Belgia viser det. Men Lenin har også uttalt seg om nasjonale, progressive kriger i Europa i imperialismens epoke generelt. I «Om Junius-brosjyra» sier Lenin: «For det tredje, heller ikke i Europa kan ikke nasjonale kriger anses som umulig.» (1916)

I den samme artikkelen slår Lenin fast at til og med «en stor nasjonal krig i Europa» vil være mulig under gitte vilkår!

Dersom kommunistene skal kunne utforme en riktig taktikk og strategi overfor den voksende faren for krig, er det avgjørende at vi evner å anvende disse sentrale prinsippene i den marxist-leninistiske teorien om krig.

3. KRIGSFAREN ØKER

3.1) Rivalisering om Europa.

Supermaktene rivaliserer sjølsagt om alle land og havområder over hele verden, og de har til og med utvida rivaliseringa til verdensrommet. Men både militært og økonomisk er Europa kjernepunktet i rivaliseringa. Her har begge supermaktene sine største styrker. Her er verdens mest konsentrerte industriområde. Om den ene supermakta kan tvinge den andre ut av Europa vil den langt på vei ha vunnet kampen om verdensherredømme. Områder som Midt-Østen og Afrika har stor strategisk betydning i seg sjøl. De er i tillegg innfallsporter til Europa. Kampen mellom de to supermaktene om herredømme i disse områdene er derfor også en del av forberedelsene til et oppgjør om Europa.

3.2) Norge mellom supermaktene.

Norge ligger i skuddlinja mellom de to supermaktene. Som medlem av NATO er Norge en viktig brikke i USA-imperialismens forsøk på å beholde sitt herredømme i Europa. NATO har trent atomangrep på områder i Norge og gjennomført øvelser mot arbeidere, studenter og revolusjonære.

Men Norge er først og fremst trua av Sovjets aggresjon vestover. Liksom på sør-flanken er Sovjet opptatt av å styrke seg på nord-flanken, som ledd i forberedelsene sine til en ny storkrig.

Et viktig mål for Sovjets politikk er gjennom politisk press å drive Norge gradvis over i et avhengighetsforhold til Sovjet som likner på den situasjonen Finland er kommet i. Samtidig driver Sovjet militære forberedelser til å ta Norge ved et lynangrep på et tidlig tidspunkt i en europeisk storkrig. Sovjets militærbase på Svalbard og provokasjonene mot norsk territorium i nord er en åpen trusel mot norsk sjølråderett og uavhengighet. Dette er en utfordring til arbeiderklassen, fagbevegelsen, masseorganisasjonene og alle frihetselskende mennesker i Norge. Det er en brennende kampoppgave å stå mot denne aggresjonspolitikken og isolere de

reaksjonære kreftene som er støttespillere for denne politikken i Norge.

Det er den sovjetiske sosialimperialismen som i dag utgjør den største militære truslen mot Norge. Det er sjølsagt mulig at USA vil prøve å komme Sovjet i forkjøpet gjennom en såkalt «preventiv okkupasjon», med eller uten de norske myndighetenes velsignelse. Men sannsynlig er det ikke.

I dagens situasjon er det uten basis i virkeligheten å påstå at USA-imperialismen utgjør den viktigste militære truselen mot Norge, slik de norske revisjonistene gjør. Men ikke bare det. Det er heller ikke rett å *likestille* angrepsfaren fra de to supermaktene. Ei slik likestilling dekker over det faktum at det i dag er den sovjetiske sosialimperialismen som presser fram en ny krig.

Om Sovjet angriper Norge vil en væpna motstand fra norsk side være en rettferdig forsvarskrig, uansett om det er borgerskapet som leder den eller ikke.

Dersom den norske regjeringa i dag tar tiltak som retter seg mot sovjetisk press og ekspansjonisme, så er dette rettferdig. Dersom den borgerlige, norske regjeringa bruker hæren mot en sovjetisk invasjon, så er dette rettferdig og et forsvar mot aggresjon.

Å ikke ha dette klart for seg i utgangspunktet, fører med nødvendighet til kapitulasjonisme og til og med støtte til sosialimperialismens krigs- og aggresjonspolitik.

3.3) Sovjet på offensiven, største trusel mot verdensfreden.

Partiprogrammet fra -76 slo fast: «Når det gjeld tilhøvet mellom supermaktene utviklar det seg no slik at det er sosialimperialismen som er på offensiven andsynes USA-imperialismen. Sovjet har rykt kraftig fram, skaffa seg basar og kontroll over strategiske område, vunne overtaket i rustningskappløpet, alt på kostnad av USA. Sovjet er ei ung supermakt på veg opp, som ynskjer å drive fram ei nyoppdeling av verda med alle middel. Sovjet er den som sannsynleg kjem til å utløse krigen.»

Sovjet er den yngste av supermaktene, og den som tradisjonelt har minst områder under sitt hegemoni. Relativt sett har Sovjet mindre økonomisk styrke enn USA. Dette betyr på den ene sida at Sovjets muligheter til å konkurrere ut USA med økonomiske midler er sterkt

begrensa. Dette gjør at Sovjet desperat griper til militære midler for å oppnå hegemoni på bekostning av USA. Dette har vi sett en rad steder i den tredje verden den siste tida.

På den andre sida har veksten i USAs økonomiske potensiale stagnert de siste åra, mens Sovjets økonomiske potensiale har økt. Dette fører til økende press fra Sovjet om *nyoppdeling* av kolonier og nykolonier til sin fordel.

Til tross for at USAs økonomiske styrke totalt er større enn Sovjets, ser vi at Sovjets funksjon som oppstigende supermakt lovmessig tvinger fram en ny imperialistisk omfordelingskrig.

Denne lovmessigheten har kommet klart til uttrykk i Sovjets omfattende ekspansjons- og aggresjonspolitikken de siste åra. Invasjonen i Angola, kolonikrigene på Afrikas Horn, infiltrasjonen i Latin-Amerika, den omfattende bruken av kubanske leietropper, bruken av den vietnamesiske aggresjonen mot Kampuchea, statskupp i Afghanistan og mange andre land viser at sosialimperialismen ikke skyr noen midler for å ekspandere.

At denne ekspansjonen vil presse fram desperate tiltak fra den andre supermakta, er åpenbart. Derfor må vi spørre med Lenin: «hvilket annet middel enn krig kan *på kapitalismens grunn* finnes til å fjerne misforhold mellom utviklinga av produktivkreftene og akkumulasjonen av kapital på den ene sida og fordelinga av koloni- og «innflytelsessfærer» for finanskapitalen på den andre sida?». («Imperialismen»)

Utviklinga i verden de siste åra viser at verden er svanger med krig. Særskilt gir krigs- og aggresjonspolitikken til Sovjet grunn til stor bekymring. De nye tsarenes systematiske krigsforberedelser og uhemma aggresjon, gjør det nødvendig å slå fast at det er *Sovjet som er på offensiven og den farligste kilden til krig*.

3.4) Kampen mot den sovjetiske krigs- og aggresjonspolitikken.

En krig mellom supermaktene om verdensherredømme vil bli en tredje *verdenskrig*. Den vil være en *urettferdig*, imperialistisk omfordelingskrig. En slik krig vil være et avskyelig angrep på interessene til verdens folk, og vil trække den nasjonale sjølråderetten til en rekke nasjoner ned i søla.

Derfor vil folkene over hele verden reise seg til motstand og reise nasjonale, revolusjonære frigjøringskriger mot annekasjon og okkupasjon. Dette vil være *rettferdige* og progressive kriger, som vil tilføre imperialismen, sosialimperialismen og all reaksjon nye verdenshistoriske nederlag.

Men en tredje verdenskrig trenger ikke nødvendigvis å bli en urettferdig krig for de krigførende hovedpartene fra første stund. Dersom verden styrtes ut i en tredje verdenskrig med et sovjetisk angrep på f.eks. det sosialistiske Kina, så vil sjølsagt motstand fra Kina være en rettferdig krig. Kapitalistiske/imperialistiske land som i denne situasjonen tar opp kampen mot sosialimperialismen på Kinas side, vil likeens føre en rettferdig krig.

For eksempel slik *kan* den tredje verdenskrigen alt fra starten få karakter av en verdensomspennende krig mellom sovjetisk imperialisme og fascisme på den ene sida og en stor anti-sosialimperialistisk leir på den andre sida.

Norge har grenser til Sovjet, og ligger innenfor den sona sosialimperialistene oppfatter som «sine forsvarslinjer». Sovjet vil derfor satse alt på raskt å få kontroll over Norge og nordflanken i samband med et krigsutbrudd. Sovjet vurderer en rask okkupasjon av Norge som et avgjørende ledd i å sikre Murmansk-basen og de enorme militærinstallasjonene på Kola. Alle ideer om at Norge ikke vil bli trukket inn i en kommende krig, er illusjonsmakeri.

På denne bakgrunnen må vi slå fast at vi må være årvåkne overfor all supermaktsaggresjon. Men det er først og fremst en sovjetisk innmarsj og okkupasjon det norske folket må forberede seg på. Partiet må ta alvorlig på å klargjøre krigsfaren for folk.

Med den relativt langsomme utviklinga av klassekampen i Norge i dag er det lite som tyder på at det vil oppstå noen revolusjonær situasjon i Norge før utbruddet av en ny verdenskrig. Dette har også betydning for prioriteringa av de politiske oppgavene.

3.5) Kan krigen avverges eller utsettes?

Vi kommunister ønsker ikke krig, slik propagandistene for revisjonismen og sosialimperialismen påstår. Tvert om er vi mot den krigen som supermaktene og spesielt Sovjet forbereder. Ikke bare det.

AKP(m-l) er det eneste norske partiet som konsekvent kjemper mot krigsforberedelsene til begge supermaktene.

Men vi er samtidig materialister. Vi veit at verden er svanger med krig, og det ville være fullstendig forræderi mot norske arbeidsfolk å glatte over dette. Å skjule den faktiske krigsfaren som eksisterer, ville være aktivt arbeid for å stille det norske folket vergelause overfor en kommende supermaktsaggresjon. Derfor kjemper vi mot den krigen som Sovjet planlegger å utløse.

Hvilke faktorer er det som kan forhindre *denne* krigen?

Mao Zedong har gitt ei klar prinsipiell sammenfatning av dette: «Enten fører krigen til revolusjon, eller så forhindrer revolusjon krigen.»

Det er bare seierrike sosialistiske revolusjoner i de to supermaktene, og først og fremst i Sovjet, som kan hindre den konkrete imperialistiske omfordelingskrigen som nå er i emning.

Slik nivået på klassekampen faktisk er i de to supermaktene, virker det urealistisk å tru at ei slik utvikling vil finne sted med det første.

Hvilke faktorer er det som kan utsette krigen? Først og fremst en verdensomspennende kamp mot den sovjetiske aggresjonspolitikken og supermaktenes krigsforberedelser.

Særlig viktig er den tredje verdens kamp mot imperialismen og hegemonisme. Dess flere nederlag den tredje verdens folk og nasjoner greier å påføre supermaktene, dess større problemer vil de få med å starte en ny verdenskrig.

Dess mer landa i den andre verden motsetter seg press fra supermaktene, dess større problemer vil supermaktene få i kampen for å skaffe seg strategisk overtak. Dette betyr at den kampen folkene i de mindre, kapitalistiske landa fører for å forsvare suvereniteten og sjølråderetten er en viktig kamp mot krigsforberedelsene.

Ettergivenhet, skjønning av Sovjets aggresjonspolitikk osv. vil derimot lette den sovjetiske offensiven.

Den revolusjonære utenrikspolitikken til de sosialistiske landa, og spesielt Folkerepublikken Kina, er en viktig faktor i å avsløre krigsforberedelsene til supermaktene. Den er likeens en viktig faktor i kampen mot hegemonismen og aggresjonspolitikken til supermaktene.

Framgang for disse faktorene vil kunne bidra til å utsette krigen og forpurre krigsplanene til supermaktene. Dette er positivt, bra og til

fordel for verdens folk fordi det vil gi dem tid til å forberede seg til å slå tilbake aggresjon og tid til å styrke posisjonene sine i kampen mot imperialismen og all reaksjon.

3.6) En kamp på to fronter.

Fortsatt er motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet hovedmotsigelsen i Norge. Arbeiderklassens kamp mot borgerskapets økonomiske, politiske og annen undertrykking må derfor settes først på dagsordenen.

Samtidig øker motsigelsen mellom Norge og sosialimperialismen i betydning. Ved en okkupasjon vil denne motsigelsen være den viktigste og alt under forberedelsene til en okkupasjon har den stor betydning. Det er derfor nødvendig for arbeiderklassen å føre en kamp på to fronter. Det er nødvendig å utnytte de motsigelsene som kan utnyttes for å gjøre utgangspunktet for en nasjonal frigjøringskrig best mulig. En styrking av arbeiderklassen i klassekampen innenlands styrker samtidig den krafta som må være den ledende krafta i en slik motstandskamp. På den måten er det sammenheng mellom de to kampene, men de er samtidig av forskjellig karakter og kan ikke behandles som om de var identiske.

3.7) Teorien om tre verdener

Mao Zedongs teori om tre verdener er nøkkelen til å forstå situasjonen i verden rett, og til å klarlegge hvilke krefter som kan mobiliseres i kampen mot imperialism, sosialimperialisme og reaksjon.

Denne teorien sammenfatter den nåværende utvikling i verden av de store, grunnleggende motsigelsene under imperialismen.

Den påviser at de to supermaktene er hovedfienden til verdens folk. Den klargjør at det viktigste uttrykket for motsigelsen mellom imperialistmaktene er rivaliseringa mellom de to supermaktene om verdensherredømme. Den gjør det klart at sosialimperialismen er på offensiven og viktigste kilde til en ny krig.

Teorien om tre verdener viser at den nasjonale sjølråderetten og

sjølstendigheten til de mindre imperialistiske landa er trua og undertrykkes av supermaktene. Den viser at landa i den 2. verden dermed kan presses til å ta tiltak mot hegemonisme og underkuing fra supermaktens side.

Teorien slår fast at den tredje verden er hovedkrafta i kampen mot imperialismen/sosialimperialismen i den nåværende situasjonen. Dette betyr at frigjøringskrigene mot imperialismen, felles tiltak mot supermaktene og forsvar av sjølråderetten fra landa i den tredje verden utgjør en mektig revolusjonær bevegelse, som fortjener all mulig støtte.

Å forkaste teorien om tre verdener betyr å forkaste en vitenskapelig vurdering av situasjonen i verden. Å forkaste teorien om tre verdener betyr å forkaste nødvendigheten av revolusjonær strategi, som forener alle krefter som kan forenes for å fremme revolusjonen og kampen mot imperialismen.

Å forkaste teorien om tre verdener innebærer for revolusjonære i et land som vårt, å nedlegge kampen mot supermaktens krigsforberedelser, nedlegge kampen for å forsvare den nasjonale sjølråderetten, nedlegge kampen mot Sovjets krigs- og aggresjonspolitikk, gå mot at norske arbeidsfolk skal forberede seg på å møte en supermaktsinvasjon med væpna motstand.

Derfor er de angrepene på Maos teori om tre verdener, som de moderne revisjonistene står i spissen for, uttrykk for en kontrarevolusjonær politikk. Det hjelper ikke det spor å forsøke å pakke denne politikken inn i radikalistiske fraser slik de albanske lederne gjør. Fortsatt er denne politikken reaksjonær, og først og fremst ei støtte for Bresjnev og sosialimperialismen.

4. BEKJEMP DEN MODERNE REVISJONISMEN I MILITÆRSPØRSMÅLET

4.1)

Ei sentral tese hos moderne revisjonister av ulike slag, er tesen om at «Sovjet representerer ingen krigstrusel».

De albanske lederne støtter i virkeligheten en slik tese. Dette kommer blant annet til uttrykk ved at de i praksis har slutta å føre kamp mot Bresjnevs krigs- og aggresjonspolitik. De prater som om revisjonistpartiet i Italia er farligere enn Bresjnev. De framstiller reaksjonære politikere i den tredje verden som farligere fiender for verdens folk enn de nye tsarene! De støtter den sovjetisk organiserte aggresjonen fra Vietnam mot det revolusjonære Kampuchea osv.

Reaksjonære partier som «NKP» hevder at Sovjet er «fredselskende» og «sosialistisk».

Revisjonister som SV-ledelsen påstår at det «fins ingen krigsfare», det «fins ingen fascistisk, aggressiv makt i Europa» osv. Av opportunistiske grunner retter de en viss «kritikk» av forholda i Sovjet, men kjemper innbitt mot å erkjenne at Sovjet er ei imperialistisk supermakt.

Begrunnelsene til de ulike revisjonistene er forskjellige, men *innholdet* i politikken deres er den samme: Skjønmmaling av Sovjet og sosialimperialismen.

Derfor danner disse kreftene en felles falang på mange områder, blant annet driver de en felles reaksjonær kampanje mot Kinas utenrikspolitikk.

4.2)

Enkelte grupperinger av revisjonistene har gjort seg til spydodder for den imperialistiske pasifismen. Særlig framtrepende er denne blant grupper i SV-ledelsen. De benekter at den borgerlige hæren i et land som Norge kan føre rettferdig krig mot supermaktsaggresjon. De går inn for «full nedrustning», og forsøker å rettferdiggjøre dette med påstanden om at «det fins ingen krigsfare i overskuelig framtid».

Ei slik linje er både *reformistisk* og ei støtte til sovjetisk ekspansjonisme.

For det første er pratet om «full nedrustning» under kapitalismen reformistisk illusjonsmakeri. Å tru at borgerskapet er villig til å oppløse militærmakta, er det samme som å tru at borgerskapet frivillig vil gi fra seg statsmakta. Det er bare proletariatets egen våpenmakt gjennom revolusjon og proletariatets diktatur som kan oppløse den borgerlige våpenmakta. Ingen avstemninger i parlamentet kan gjøre dette.

For det andre snur denne linja verden på hodet ved å stryke bort den faktiske faren for krig med et pennestrøk og bidrar til å lette krigsforberedelsene.

AKP(m-l) ser det som en sentral oppgave å bekjempe disse ytringsformene, og all annen form for revisjonisme i militærspørsmålet. En slik kamp er avgjørende for å avsløre supermaktenes krigsforberedelser. Den er svært viktig for å forberede det norske folket på å reise motstandskampen mot sovjetisk aggresjon.

5. HVEM KAN MOBILISERES TIL Å BEKJEMPE EN SOVJETISK INVASJON?

5.1)

Dersom Sovjet angriper Norge, hvilke klassemessige og politiske krefter vil da kunne mobiliseres til motstand? *Partiprogrammet* har prinsipielt besvart dette spørsmålet rett: «Proletariatet må svara på eit åtak med å føra nasjonalrevolusjonær frigjeringskrig mot den imperialistiske krigen. Mot den imperialistiske åtaksmakta, som fører urettvis krig, må det arbeidande folket i Noreg svara med sin rettvise forsvarskrig.

Berre proletariatet og det arbeidande folket vil ha alt å vinna og ingenting å tapa på å kjempa med all kraft mot åtaksmakta. Berre dei er den krafta som kan verja interessene til nasjonen og folket og frigjera Noreg.»

Arbeiderklassen og dens allierte vil være hovedkrafta i motstandskampen mot sovjetisk aggresjon mot Norge.

Men partiprogrammet nøyer seg ikke med å slå fast dette. Det analyserer også hvilke krefter utover proletariatet og det arbeidende folket som kan mobiliseres til en slik kamp. Partiprogrammet behandler borgerskapet. Det konstaterer riktig at det norske borgerskapet er imperialistisk. På denne bakgrunnen sier programmet: «Kva haldning borgarskapet vil ta vil bli avgjort av at det norske borgarskapet i hovudsak er ein svikar av Noregs nasjonale interesser.»

Men dette betyr også at borgerskapet eller deler av det under visse vilkår *kan* forsvare den nasjonale sjølråderetten og sjølstendigheten. Om det gjør det, så er det uttrykk for en rettferdig kamp som arbeiderklassen støtter. Men ikke bare det. På bakgrunn av erfaringene fra 1940, der det norske borgerskapet var prega av kapitulasjonisme, er det viktig at arbeiderklassen kjemper *mot* kapitulasjonisme fra regjeringas side overfor aggresjon fra ei supermakt.

Partiprogrammet sier i denne forbindelse at: «Om til dømes sosial-imperialismen går til åtak på Noreg er det ingen grunn til å rekne med at det borgarlege «forsvaret» vil gjera nokon stor motstand. Mest truleg er det at dei væpna styrkane vil gå i oppløysing, liksom dei gjorde i 1940. Om dei skulle gjera motstand under leiinga av den borgarlege regjeringa mot eit imperialistisk åtak, vil AKP(m-l) sjå det som ein rettvís krig som proletariatet stør.»

Sjøl om vi ikke har illusjoner, så vil AKP(m-l) oppfordre proletariatet til å støtte en rettferdig krig fra den borgerlige, norske hæren mot urettferdig aggresjon.

Arbeiderklassen har interesse av å forsvare den nasjonale sjølråderetten. Om denne krenkes av f.eks. sosialimperialismen, vil dette bety at det *borgerlig-demokratiske styresettet* i Norge erstattes med et fascistisk sosialimperialistisk okkupasjonsdiktatur. Et slikt diktatur vil representere et generalangrep på arbeiderklassen og folkets daglige interesser. Det vil bety et historisk *tilbakeskritt* og gjøre mulighetene for sosial revolusjon mye verre. Også *derfor* vil arbeiderklassen kjempe mot et slikt angrep.

Den fronten det er mulig å mobilisere til en slik motstandskamp vil være svært brei. En politikk som går ut på at «arbeiderklassen har

ingen nasjonale interesser» og som går ut på å ha «reine hender i forhold til borgerskapet» er ensbetydende med *nederlag*. En slik «reine hender»-politikk vil helt sikkert ende i nederlag overfor en mektig fiende.

Derfor må proletariatet utforme en virkelig *revolusjonær taktikk*, en taktikk med å mobilisere alle krefter som kan mobiliseres til å møte angriperen med militær motstand. Derfor er det til fordel for arbeiderklassen at den borgerlige hæren gjør motstand mot urettferdig invasjon.

Derfor er det nødvendig *i dag* for kommunistene å utforme en politikk som i størst mulig grad presser regjeringa til motstand, og som i størst mulig grad skaper hindringer for kapitulasjonisme.

5.2)

Men den borgerlige militærmakta i Norge vil ikke være i stand til å føre en *langvarig* krig mot en sovjetisk invasjonshær. Hele utrustninga, taktikken og militærpolitikken til den norske militærmakta er bygd opp på *kortvarig motstand*. Derfor slår partiprogrammet helt rett fast at: «Sjøl om det norske «forsvaret» skulle yte ein viss motstand mot eit åtak, er det mest truleg at det vil bryte saman etter ei viss tid.»

Derfor er det det væpna folket sjøl, som gjennom langvarig krig er den eneste krafta som vil kunne frigjøre Norge fra okkupasjon og fremmedherredømme.

Men sjøl om de offisielle myndighetene etter ei tid vil kapitulere, så er det også sannsynlig at det vil fortsette borgerlige motstandsgrupper mot en sovjetisk okkupant. Arbeiderklassen må under spesielle vilkår være villig til å forene seg med slike grupper, for å slå hovedfienden.

Men arbeiderklassen må ikke under noen omstendighet gi fra seg *ledelsen* av en slik kamp.

5.3)

Dette er forutsetninga for å kunne gå videre, når motstandskampen har vunnet seier. Dersom proletariatet og det arbeidende folket lykkes

med å slå en slik aggressor som sosialimperialismen, vil det eksistere en helt ny situasjon i landet. Partiprogrammet slår fast at da vil vegen «vera opna til å gå vidare med det same, til å gjennomføre den sosialistiske revolusjonen og skipa proletariatets diktatur».

5.4)

Folket i Norge vil ikke stå aleine i en stor motstandskamp mot en supermaktsaggressor.

Dersom Norge angripes, vil denne aggresjonen være en del av en verdensomspennende krig utløst av supermaktene.

Folkene i hele verden vil reise seg mot aggresjon og underkuing, og kjempe for nasjonal frigjøring og revolusjon.

Folket i Norge vil stå skulder til skulder med proletariatet i hele verden, med den tredje verdens folk og med alle krefter som kjemper mot den urettferdige krigen.

Dette vil være ei mektig støtte for folket i Norge, både materielt og politisk.

6. MASSENE MÅ FORBEREDE SEG PÅ NASJONALREVOLUSJONÆR FOLKEKRIG MOT SOSIALIMPERIALISMEN

6.1)

En folkekrig mot en sovjetisk invasjons- og okkupasjonshær vil være en stor motstandskrig som forener alle patriotiske krefter som motsetter seg slaveri under sosialimperialismen.

For å føre en sann krig, må det bygges opp folkets egne væpna styrker. Det er illusjonsmakeri å tru at den borgerlige hæren kan «omdannes» til en slik hær.

Arbeiderklassen må ta ledelsen i en sann hær, og i en sann krig.

Folket må være innstilt på å yte motstand fra første stund de nye tsarene setter foten på norsk jord. Men det vil stå overfor en mektig fiende med store ressurser. En sann motstands- og frigjøringskrig vil derfor bli langvarig og kreve store ofre.

Folkets væpna styrker vil være svake og spredte i begynnelsen av en slik krig, men de må systematisk bygges opp til en slagkraftig, væpna styrke av folket.

Vilkåret for at dette skal kunne skje, er at det bygges en stor og brei motstandsfront som forener alle virkelige, patriotiske og progressive krefter.

En sann folkehær må lære seg å anvende Mao Zedongs teorier om folkekrig og partisankrig på norske forhold. Dette er et vilkår for å føre krigen rett taktisk og strategisk, og et vilkår for å oppnå seier.

6.2)

Dess mer det arbeidende folket forbereder seg *før* en eventuell krig, jo sikrere vil det være på å kunne løse folkekrigens oppgave: kaste okkupanten på havet og frigjøre landet. Da vil også grunnlaget for å gå videre med sosial frigjøring være lagt.

En slik oppgave med å føre folkekrig i et land som Norge, finner vi ingen fasitløsning på noe sted. Det arbeidende folket i Norge må være innstilt på å gå opp nye veier, på å utløse hele initiativet sitt og utnytte alle positive faktorer til sin fordel.

7. VÅR HOLDNING TIL DEN BORGERLIGE MILITÆRMAKTA I DAG

7.1)

Vår prinsipielle holdning til den borgerlige voldsmakta er klar.

— Den borgerlige hæren er kjerna i borgerskapets statsmakt. I siste instans vil den bli brukt mot arbeiderklassen, mot rettferdig opprør

og revolusjon. Den borgerlige hæren kan bli brukt til å innføre fascisme og terror over arbeidsfolk. Dette fordømmer vi og kjemper mot.

— Den borgerlige hæren kan føre rettferdig krig mot aggresjon. Dette støtter vi.

7.2)

Vi avviser samtidig den pasifistiske illusjonen om at hæren under kapitalismen «kan oppløses» med «fredelige midler». Det er utopisme å tru at den borgerlige hæren kan stilles under «folkets kontroll». Men den borgerlige hæren er en faktisk realitet, som *kan* føre rettferdig krig. Det er derfor nødvendig å ha en konkret politikk og taktikk overfor den.

7.3)

Vi kommunister går inn for verneplikthæren, mot verva hær. Vi går inn for at revolusjonære går inn i hæren. Det progressive og revolusjonære soldatarbeidet må innebære agitasjon mot at hæren brukes mot folket, og verneplikten må nyttes til at arbeidsfolk lærer seg militærkunst.

Så lenge det ikke er mulig for oss å avskaffe den borgerlige hæren og erstatte den med en folkehær, vil vi kjempe for en hærordning som er mest mulig gunstig for arbeiderklassen og folket. Det betyr:

Vi kjemper for en borgerlig hær/forsvar som er mest mulig demokratisk, fordi det vil gjøre den mer effektiv i å forsvare landet mot sosialimperialismen, bl.a. ved å høyne stridsmoralen. Samtidig vil det gjøre det vanskeligere å rette de borgerlige stridskreftene mot folket.

Vi kjemper for en hær- og forsvarsordning som gjør det lettest mulig for folket å fortsette forsvarskampen dersom Norge blir okkupert og den sentrale militær- og statsledelsen bryter sammen.

Vi er for lover som forbyr bruk av militære tropper mot streiker, som retter seg mot bruk av norske tropper mot frigjøringsbevegelser osv.

Vi har ikke illusjoner om at det vil hindre borgerskapet i å bruke

militærapparatet reaksjonært. Men det kan danne grunnlag for masse-mobilisering om så skjer.

Vi er for utrenskning av fascistiske elementer i hæren. Vi er for demokratiske rettigheter for soldatene, fordi det kan gjøre det vanskeligere å bruke militærapparatet mot folket og lette mobiliseringa til kamp mot et sovjetiske angrep.

Vi er for desentralisering av mobiliseringsordninga, styrking av lokalforsvaret og mer trening for operasjoner i områder som soldatene er godt kjent i.

Vi er for at de mobiliseringsdisponerte får våpen og personlig utstyr hjemme.

7.4)

AKP(m-l) går inn for *kvinnelig verneplikt*. Når vi går inn for verneplikt, er det og nødvendig å gå inn for at kvinnene skal omfattes av denne. Noe annet ville være å redusere kvinnene til noe «laverestående».

Vi er for full kvinnefrigjøring. Å holde kvinnene utafor verneplikten under kapitalismen, betyr å avskjære halve befolkninga fra å lære militærkunst og våpenbruk.

Dette ville bety å påstå at kvinnene vil være uten betydning i revolusjonen, og at de vil ha sekundære oppgaver dersom vi blir okkupert.

Det blir hevda at kvinnelig verneplikt «styrker borgerskapets militærapparat». Den eneste logiske konsekvensen av et slikt standpunkt, er å gå inn for militærnekting. Det gjør ikke vi kommunister, fordi det ville bety å gå inn for en reformistisk politikk.

Det er ikke soldatenes *kjønn* som vil avgjøre om hæren blir satt inn mot folket eller ikke. Dersom vi skal hindre noe sånt, er det vår politikk i hæren og arbeidet der som er avgjørende.

AKP(m-l) mener at kvinnene i så stor utstrekning som råd bør utnytte de ordningene som alt fins i forsvaret til å skaffe seg militær øvelse. Men samtidig retter vi oss mot bestemmelsene om at kvinner

ikke har høve til å tjenestegjøre ved stridende avdelinger og krever at disse bestemmelsene oppheves.

AKP(m-l) krever videre at de økonomiske og sosiale forholda legges slik til rette at det blir mulig for kvinner flest å skaffe seg militær opplæring.

7.5)

Partiprogrammet fra 1976 stiller parolen «ikke ett øre til det borgerlige militærapparatet». *Lenin* stilte denne parolen som en taktisk parole under den 1. verdenskrigen. Denne parolen innebar fra Lenins side ikke noe krav om «nedrustning». Det er ikke avstemninger om bevilgninger, men bare en væpna arbeiderklasse, som kan avvæpne borgerskapet. Parolen var først og fremst retningsgivende for hvordan parlamentariske representanter skulle stille seg til bevilgninger i den imperialistiske krigen. Den innebar linja med å stemme mot for å avsløre. Det er også viktig å være klar over at parolen blei stilt på et tidspunkt da en revolusjonær situasjon var i emning i en rekke europeiske land.

I etterkrigstida har parolen ikke vært like avgjørende, men først og fremst vært et redskap til å avsløre klassekarakteren til det norske forsvaret. Dens viktigste funksjon har vært å påvise at forsvaret forberedes til å bli satt inn mot arbeiderklassen her i landet.

Men ingen parole er riktig, uansett tid og sted. Det som avgjør om en politikk er riktig eller ikke, er undersøkelser av fakta og ikke påstander om «hva Lenin sa». Dette er i samsvar med Lenins metode da han analyserte den 1. verdenskrigen.

Nå er det ikke lenger etterkrigstid, men førkrigstid. Da må vi vurdere parolen på nytt. Vi må vurdere *om den er riktig i dag*.

Etter AKP(m-l)s mening er den ikke riktig i dag. Vi står overfor truselen om sovjetisk okkupasjon. Det er ikke likegyldig for oss i hvilken stand det borgerlige forsvaret er til å yte motstand mot en sann invasjon. Det er ikke likegyldig, fordi vi krever at den borgerlige hæren skal yte mest mulig motstand. Vi kritiserer borgerskapet fordi det ubrukeliggjorde geværene før 1940. Vi vil også kritisere borgerskapet om det ikke fins tilstrekkelig med våpen ved en ny invasjon.

Den tidligere riktige parolen er i dag til hjelp for sosialimperialismen.

Det er ingen tilfeldighet at «ingen bevilgninger»-linja har sterkt fotfeste i SV-toppen.

Stilt overfor krigsfaren må vi frafalle parolen om «ingen bevilgninger» og gå over til å støtte og kjempe for bevilgninger som er egna til å øke evnen til forsvar mot aggresjon. En slik politikk gjør det mulig for oss å gjennomføre en omfattende, helhetlig og konkret kritikk av den eksisterende forsvarsordninga. Dette er nødvendig for å utvikle kampen for ei forsvarsordning, som under dagens forhold styrker forswarets evne til å slåss mot sovjetisk aggresjon.

Militærprogrammet går *ikke* inn på en slik helhetlig kritikk av den eksisterende forsvarsordninga. Men de konkrete sakene som behandles angir retninga for det videre arbeidet.

Sjølsagt kan det ikke komme på tale å støtte forsvarsbudsjettet som helhet, fordi det inkluderer mye vi ikke kan gå god for. Men ved å ta en mer nyansert holdning øker vi mulighetene til konkret å gå inn på en kritikk av borgerskapets militærdoktriner og militære planer. Vi kan føre en bedre klassekamp mot borgerskapets forberedelser til kapitulasjon, og øve press for å unngå at soldatene stilles i en dårligst mulig situasjon ved en invasjon. Dette vil styrke autoriteten og troverdigheten til den revolusjonære politikken blant soldatene.

7.6)

AKP(m-l) krever omlegging av de nåværende forsvarsplanene, som nærmest er uten tiltak for forsvar av Sør-Norge. Vi krever prioritering av infanteriet. Vi krever at hæren utstyres med atskillig mer anti-tanksvåpen enn i dag, og at soldatene i avdelingene gis skikkelig opplæring i mest mulig effektiv panserbekjempelse. Vi krever også at avdelingene i hæren gis et effektivt luftvern.

Samtidig krever vi at den norske, taktiske tenkninga legges om fra statisk luftplassforsvar til mobil krigføring.

De norske byene er praktisk talt uten et effektivt luftvern. Dette innebærer at sivilbefolkninga er særst utsatt for terrorbombing. Vi krever at denne situasjonen endres, og at oppgava med å bygge slikt luftvern blir prioritert.

De eksisterende flåteplanene innebærer en kraftig svekkelse av forsvarevnen i de strategisk viktige kystfarvannene rundt Norge. Vi

krever derfor prioritering og utbygging av en marine som er egna til et slikt forsvar. Videre må kystvaktflåten bygges ut for å skaffe ei mer effektiv bevoktning av norsk territorialfarvann, ikke minst i nord-områdene, enn det som er tilfelle i dag. Vi krever også utbygging og prioritering av det norske kystartilleriet.

AKP(m-l) er for disse og andre krav som har som siktemål å styrke det norske forsvarets evne til å kjempe mot en sovjetisk invasjon.

7.7)

Sjølsagt risikerer vi at dette kan bli brukt mot arbeiderklassen. Vi risikerer at våpen som skulle vært brukt mot invasjon, blir retta mot arbeiderklassen.

Men den eneste garantien vi kan skape mot noe sånt er å styrke den revolusjonære arbeiderbevegelsens innflytelse blant soldatene og styrke agitasjonen mot at våpna brukes mot folket.

Det var ikke mangel på våpen som gjorde at tsaren blei styrta i 1917, men at soldatene gjorde felles sak med arbeiderklassen og bøndene og vendte våpnene mot tsaren og borgerskapet!

Mangel på de rette våpnene kan derimot faktisk bety et dårlig utgangspunkt for en rettferdig krig mot invasjon.

7.8)

Vi kombinerer krav om noen bevilgninger med krav om at det blir slutt på unødvendig sløsing og byråkratisering. Vi kritiserer F-16 prosjektet, bl.a. fordi det fører til nedprioritering og faktisk svekking av de øvrige forsvarsgreinene. Tiltak som betyr økt evne til å motstå sovjetisk aggresjon koster sjølsagt penger. Nettopp derfor har norske arbeidsfolk rett til å kreve at midlene ikke sløses bort.

Derfor er vi mot unødvendig dyre systemer som trekker midler vekk fra tiltak som virkelig styrker forsvarsevnen. Vi er mot slik sløsing fordi det pålegger arbeidsfolk unødig store økonomiske byrder. Og vi går mot feildisponering av midler, som kommer av feilaktig militær tenkning og ei dårlig forsvarsordning.

8. NATO OG FORSVARET AV NORGE

8.1)

Vi er prinsipielt verken for eller mot at Norge inngår i allianser med andre stater. Det som bestemmer vår holdning til en allianse er hva slags karakter den har.

Et lite land med sterke imperialistiske naboer vil alltid ha behov for å søke støtte i utlandet mot angrep. For et sosialistisk Norge vil det også bli nødvendig å alliere seg med andre stater.

Det som er avgjørende for oss er hva slags allianse det dreier seg om. Forsvarer den Norges nasjonale sjølråderett? Eller er det en ulikeverdig allianse som brukes av en imperialistmakt til å kontrollere andre land? Eller brukes den til å angripe og undertrykke andre land?

Vi mener også at forsvaret av Norges sjølstendighet i hovedsak må bygges på egne krefter. Støtte fra andre land er bra, men det må aldri bli viktigere enn mobiliseringa av folket i Norge. Derfor er det feil å gjøre spørsmålet om allianser med andre land og støtte fra dem til det viktigste. Det landet som stoler på at utenlandske allierte skal befri det, må også regne med at sanne allierte prøver å sikre seg kontrollen etter at seieren er vunnet.

AKP(m-l) går mot NATO-alliansen på et prinsipielt grunnlag. NATO er ikke en allianse inngått på likeverdig grunnlag mellom de deltakende partene. Innafor NATO er de andre statene dominert av den imperialistiske supermakta USA.

Hvis det i dagens situasjon eller under kapitalismen blir mulig å velge, så foretrekker vi kommunister et norsk forsvar uavhengig av supermaktene framfor et NATO-forsvar.

Samtidig må vår politikk ta utgangspunkt i at den største og farligste aggressoren i dag er Sovjetunionen. Det er Sovjet og ikke NATO som nå er den største militære truselen mot Norge og den største truselen mot norsk sjølråderett.

Derfor er det nødvendig at vi har en taktikk som både tar hensyn til at hovedfaren nå kommer fra Sovjet, og som vurderer hvilken rolle NATO spiller i verden nå.

Ettersom verdenssituasjonen har endra seg har også NATOs betydning endra seg. NATO blei opprinnelig starta som en aggressiv imperialistisk militærallianse retta mot Sovjet og andre land som den gangen var sosialistiske. NATO var også retta mot opprør og revolusjoner i Vest-Europa og i land som var vestlige kolonier.

I dag er NATOs rolle i forholdet til Sovjet en annen. Sovjet er ikke lenger sosialistisk, men har sjøl blitt den farligste imperialistiske supermakta. USA og de vestlige imperialistiske landa er svekka. Sovjet og Warsawapakta har forlengst passert NATO når det gjelder militær styrke. Nå står NATO derfor i en defensiv posisjon overfor Sovjet.

Det er også et faktum at NATO i dag representerer en viss avskrekkende funksjon overfor sovjetisk aggresjon og ekspansjonisme. NATO representerer et viktig militært potensiale. Det har også politisk betydning at et angrep på et NATO-land kan føre til krig med hele alliansen. Derfor ser de nye tsarene i Kreml på NATO som et viktig hinder for sin ekspansjon i Europa.

Dette betyr ikke at NATO har mista sin imperialistiske karakter. I de siste åra har det blitt avslørt at NATO fortsatt driver øvelser som er retta mot arbeidere i streik, studenter og navngitte progressive organisasjoner i Norge. USA og andre vestlige imperialistiske land forsøker fortsatt å utnytte NATO for å forsvare sine imperialistiske interesser i den 3. verden. Men NATOs mulighet til å fungere som et sterkt forsvar for særlig USA-imperialismens interesser, er mye mindre enn før.

Den sovjetiske propagandaen legger stor vekt på å angripe NATO. Den framstiller NATO som et «uhyre farlig redskap for imperialismen» og som «en stor trusel mot freden». Sovjet-lederne kommer med «krav» som tar sikte på å presse Norge ut av NATO. Bakgrunnen for dette er at Sovjet-lederne ønsker å få rydda NATO av veien som et ledd i forberedelsene til felttog mot vest.

Når de norske revisjonistene forsøker å blåse liv i en kampanje mot NATO, som de sjøl tok livet av i 1969, så er dette en følge av den sovjetiske taktikken for å lette framrykkinga i Europa. Revisjonistenes propaganda utnytter at en del anti-imperialistisk innstilte folk ikke fullt ut har forstått endringene i verden og fortsatt oppfatter USA-imperialismen som en større eller like stor fare som sosialimperialismen.

Men i virkeligheten tar ikke revisjonistenes «NATO-motstand» sikte på å styrke norsk sjølstendighet og evne til å stå imot utenlandsk imperialisme. Revisjonistene vil svekke Norges mulighet til å stå imot press og angrep fra Sovjet. Det viser seg klart gjennom at deres «kamp mot NATO» er uløselig knytta til propaganda om at «Sovjet representerer ikke noen trusel mot Norge», at «Sovjet er fredselskende», at Sovjet «kommer til unnsetning» når Sovjet i virkeligheten gjør invasjon i andre land osv.

På denne bakgrunnen er det klart at vi må stille helt bestemte krav sammen med et krav om at Norge skal gå ut av NATO.

Norsk utmelding av NATO kan nemlig bety *enten* en forbedring *eller* en forverring av Norges situasjon, ut fra under hvilke forutsetninger en slik utmelding skjer.

Om Norge melder seg ut av NATO og samtidig uttrykker klar politisk vilje til å sette seg mot sosialimperialistisk ekspansjon og legger om forsvaret i ei retning som gjør det bedre egna til å møte et sovjetisk angrep, så vil det bety ei forbedring. Ei sånn utmelding ville vi støtte.

Men dersom norsk utmelding av NATO skal skje på de vilkåra Sovjet stiller, og også fører til svekking av Norges evne til å stå imot militært overfall, så vil det bety ei klar forverring. Det vil kunne føre til at Norge raskt blir pressa inn i en situasjon som likner Finlands, og det vil øke faren for sovjetisk okkupasjon. Dersom det var alternativet, så ville vi kommunister si at å bli i NATO var et mindre onde.

På denne bakgrunnen slår vi fast at «Norge ut av NATO» i dagens situasjon er uegna som aksjonsparole. Vi er prinsipielt mot NATO og vårt langsiktige mål er Norge ut av NATO. Men fordi denne politikken uløselig må knyttes til kravet om at ei utmelding ikke må bli til fordel for sovjetisk ekspansjon, er det nødvendig med en mer nyansert taktikk enn det parola «Norge ut av NATO» aleine gir uttrykk for.

8.2)

Ved sida av at NATO bryter med prinsippene for en likeverdig allianse, hindrer NATO i dag også ei omlegging av det norske

militærvesenet som kan styrke norsk, militær motstand mot et sovjetisk angrep. Borgerlige politikere i Norge påstår at NATO er i stand til å sikre Norge mot et sånt angrep. Dette er usant.

NATO-strategien for Norge bygger militært sett på en illusjon. Den bygger på at norske tropper i tilfelle et sovjetisk angrep skal holde endel flyplasser og bruhoder i den nordlige delen av landet for å sikre amerikansk invasjon og «unnsetning» av NATOs brannkorps. Noe forsvar av Sør-Norge fins i realiteten ikke.

Sovjet har militær styrke til å avskjære Norge med betydelige styrker før den amerikanske «luftbrua» i det hele tatt er i funksjon. Sovjet har overlegne luftstrids- og sjøstridskrefter på nordflanken. Disse gjør «brannkorps»-ideen og ideen om å overføre store mobiliseringsstyrker fra sør til Nord-Norge til et svært urealistisk prosjekt.

Disse planene er ikke bare illusoriske. De er og reaksjonære, fordi den eneste logiske konsekvensen av en slik strategi ville være å opprette amerikanske baser i Norge lang tid *før* et sovjetisk angrep. Dette er å bekjempe utenlandsk herredømme med utenlandsk herredømme.

8.3)

En revisjonistisk ide, som har blitt hevda for å gå mot støtte til rettferdig motstand fra den borgerlige hæren i Norge overfor et sovjetisk angrep, er ideen om at slik motstand er «urettferdig dersom det står NATO-styrker i Norge».

Kommunistene avviser en sånn ide. Dersom norske tropper kjemper mot sovjetisk aggresjon for å forsvare norsk sjølråderett, så er denne kampen rettferdig, uansett om det fins andre lands tropper på norsk jord.

Slik var det også i 1940 da norske hæravdelinger drev væpna motstand mot tyske angrepsstyrker. At det fantes engelske og franske tropper i Norge, endrer ingenting på dette.

I den utstrekning det blei kjempa var det dessuten rett å konsentrere kampen mot hovedfienden: den tyske nazistiske imperialismen.

8.4)

I samband med den stadig økende faren for sovjetisk aggresjon, er det av stor betydning at den borgerlige norske hærens evne til å motstå et sovjetisk angrep styrkes.

Både NATOs nåværende strategi for nordflanken og ideen om å bygge utenlandske baser i Norge, bryter med det norske folkets interesser.

Det norske forsvaret er del av det integrerte kommandosystemet i NATO. Dette innebærer at det norske flyvåpenet alt i dag er underlagt utenlandsk kommando, samtidig som den norske hæren i en krigssituasjon vil bli stilt i samme situasjon. Dette utgjør ei hindring for at norsk suverenitet styrkes og ei hindring for å styrke det norske forsvarets evne til å motstå sovjetisk aggresjon. På denne bakgrunn krever AKP(m-l) at Norge må ut av NATOs kommandosystem.

9. PARTIET MÅ FORBEREDE SEG SJØL OG MASSENE PÅ KRIG

9.1)

Arbeiderklassen og folket i Norge må forberede seg på folkekrig mot en sovjetisk invasjon og okkupasjon.

Det er en sentral oppgave i dag å systematisk avdekke supermaktenes krigsforberedelser, og spesielt Sovjets vanvittige rustninger og aggresjonspolitik. Det er spesielt viktig å utvikle breiest mulig aksjonsenhet rundt konkrete saker, som retter seg mot Sovjets aggresjon.

I denne forbindelsen er det ei sentral oppgave å mobilisere til motstand mot Sovjets press mot norsk suverenitet i nord-områdene.

Særlig viktig er det å mobilisere breitt mot Sovjets militarisering av norsk territorium på Svalbard.

Det er av avgjørende betydning å utvikle solidaritetsarbeidet med alle folk, og spesielt med landa i den tredje verden, i deres kamp mot supermaktenes underkuing og hegemonipolitikk.

9.2)

AKP(m-l) må intensivere og utvikle det revolusjonære soldatarbeidet. Det må reises kamp for soldatenes sosiale og økonomiske interesser, og det må reises kamp for soldatenes demokratiske rettigheter. Soldatkampen må ha som mål å reise breiest mulig enhetsfront blant soldatene for rettferdige krav.

Sjøl om regjeringa systematisk har drevet innstramninger overfor Tillitsmannsordninga i forsvaret, må progressive legge hovedvekta av arbeidet innafør denne organisasjonen. Det er gjennom arbeidet i Tillitsmannsordninga det er mulig å nå de breie massene av soldater.

Men soldatkampen kan ikke innskrenkes til økonomisk kamp, slik revisjonistene går inn for. Et sentralt felt for soldatkampen gjelder *innholdet* i tjenesten.

AKP(m-l) vil arbeide for å mobilisere flest mulig soldater til å:

- Kreve mer informasjon om — og retten til å diskutere den militærpolitiske og strategiske situasjonen.
- Kreve skikkelig skytetrening og feltutdanning som gjør soldatene best mulig i stand til å møte en sovjetisk invasjonshær.
- Kjempe mot *kadaverdisiplin*, som bare er egna til å svekke soldatenes evne til å kjempe mot utenlandsk aggresjon. I stedet en allsidig instruksjon for å lære mest mulig militærkunst.
- Kjempe mot at våpnene rettes mot folket.

9.3)

AKP(m-l) går inn for — og vil kjempe for *folkevæpning*.

Vi oppfordrer flest mulig arbeidsfolk til å ta del i de frivillige skytterorganisasjonene, og til å ta del i jakt og sportsskyting.

AKP(m-l) kjemper for den demokratiske retten til å ha våpen. Det

norske borgerskapet under ledelse av sosialdemokratiske regjeringer har i årtier drevet kampanjer og gjennomført tiltak for å innskrenke denne retten. Det er nødvendig å ta opp kampen mot denne reaksjonære politikken.

Det fins i dag hundretusener norske arbeidsfolk som på et eller annet vis er engasjert i skytesport, enten sportsskyting, jakt eller det frivillige skyttervesenet.

Dette er en positiv idrettslig utfoldelse. Men det representerer også en vesentlig ressurs til å forberede motstand mot aggresjon mot norsk sjølråderett.

AKP(m-l) støtter derfor alle de rettfærdige krava som er reist av de ulike skytterorganisasjonene for å styrke muligheten til å utøve jakt og skyttersport.

Særlig viktig er kravet om skikkelige forhold til øvelsesskyting og trening. Det er stor mangel på skytebaner i Norge i dag. Dette er resultat av ei bevisst kampanje for å legge hinder i vegen for skytesporten. Denne utviklinga må møtes med krav om økt utbygging av baner, ikke minst i byene, sånn at det fins øvingsmuligheter i nærheten av der folk jobber og bor.

Et væpna folk vil være den viktigste garantien for en effektiv motstand mot f.eks. sovjetisk aggresjon mot Norge.

9.4)

Det er stor fare for at en aggressor som Sovjet vil nytte kjernefysiske våpen i et angrep på Norge. Sovjethærens militærdoktrine forutsetter bruk av taktiske kjernefysiske våpen.

Den norske regjeringa har gjort svært lite for å gjennomføre tiltak som er egna til å beskytte sivilbefolkninga mot atomvåpen.

AKP(m-l) reiser kravet om omfattende utbygging av sivil beskyttelse mot kjernefysiske angrep.

I det hele tatt er sivilberedskapen totalt utilstrekkelig og må prioriteres opp. I denne forbindelsen er det viktig at den norske sjølbergingsgraden økes. Det er videre viktig at det prioriteres bygging av tilfluktsrom, utdeling av gassmasker og annet sivilt beskyttelsesutstyr, opprettelse av matlagre og utbygging av lagre for strategiske råvarer.

9.5)

Det er av avgjørende betydning at arbeiderklassen og progressive i Norge øker kunnskapen sin om militære spørsmål.

AKP(m-l) vil derfor spre opplysninger om supermaktshærenes oppbygging, utrustning, taktikk osv. Vi vil spre materiale som generelt er egna til å øke kunnskapene om militærkunsten.

Særlig viktig er det å spre Mao Zedongs og de andre marxistiske klassikernes skrifter om militærspørsmål.

Dersom arbeiderklassen og folket skal evne å gripe ledelsen i en motstandskrig mot Sovjet, må den studere militærspørsmål og militær teori. Spesielt må den studere erfaringene fra revolusjonær folkekrig.

9.6)

Arbeidsfolks fysiske helse og konstitusjon er svært viktig for at det norske folket skal evne å yte væpna motstand mot aggresjon.

Derfor er idretten svært viktig. Blant annet av denne grunn vil AKP(m-l) arbeide for at flest mulig driver idrett, og vi støtter alle rettferdige krav som styrker vilkåra for å utøve idrettsaktiviteter og fysisk trening.

Men det er ikke bare idrett i snever forstand som har betydning. Friluftsliv i skog og fjell, jakt og fiske osv., representerer en betydelig rekreasjonsverdi. Men det har også stor betydning fra en strategisk synsvinkel at de breie massene av arbeidsfolk er kjent med norsk natur, terreng og har erfaring og kunnskaper om å greie seg i norske ødemarksområder. Derfor er det viktig å bidra til å styrke slik aktivitet.

9.7)

Det kommunistiske partiet vil representere en avgjørende faktor for å lede væpna motstand og i å bygge opp den patriotiske enhetsfronten mot aggresjon.

En sovjetisk okkupasjon vil bety at det innføres et fascistisk okkupasjonsdiktatur i Norge. Alt i dag representerer statsmakta i Sovjet det mest brutale, terroristiske og blodige diktaturet i verden.

En krigs- og okkupasjonssituasjon vil ikke gjøre et slikt regime mildere, men tvert om verre.

Den sosialimperialistiske okkupasjonsmakta vil dessuten ta i bruk sosial demagogi, framstille seg sjøl som «frigjørere», støtter «norsk arbeidermakt» osv. Den vil framstille patriotene som «terrorister», «agenter for imperialismen» osv. På denne måten vil den forsøke å skape seg en basis for terror mot den norske sivilbefolkninga og spesielt mot dem som kjemper aktivt mot slaveri under de nye tsarene.

På denne bakgrunnen er det av avgjørende betydning for å forberede partiet og arbeidsfolk på krig og okkupasjon at AKP(m-l) raskt styrker arbeidet sitt for å bli i stand til å arbeide under illegale forhold.

Dersom norske arbeidsfolk og det kommunistiske partiet tar alvorlig på å forberede seg politisk og organisatorisk, vil ei sovjetisk okkupasjonsmakt møte en motstand som til slutt vil påføre dem et smertefullt nederlag.

LANDSKONFERANSEN OM MILITÆRPROGRAMMET

Kommentar til konferansen og de viktigste vedtaka

Bakgrunnen for Landskonferansen

Sommeren 1978 vedtok Sentralkomiteen i AKP(m-l) å starte en partidiskusjon om militærpolitikken, med sikte på å vedta et militærpolitisk program i 1979.

Grunnene til dette er delvis forklart i militærprogrammets innleiing (punktene 1.1. og 1.2). Stikkordsmessig kan vi nevne:

- endringene i verdenssituasjonen, særlig sosialimperialismens stadig større internasjonale offensiv de siste åra,
- uklarhet i den kommunistiske bevegelsen både i Norge og internasjonalt om hva dette betyr når det gjelder forberedelse til folkekrig, politikk overfor det borgerlige forsvaret, overfor de vestlige imperialistene og USA, overfor NATO osv.

Diskusjonen om dette har vært i gang i noen år, men den har vært springende og usystematisk. Partiledelsen ville at AKP(m-l) skulle sammenfatte sitt syn for å svare på noen av disse spørsmåla og starte en politisk offensiv for en kommunistisk militærpolitikk som svarer til forholda nå.

For noe under ett år sia blei et forslag til militærpolitisk program sendt ut til diskusjon i partiet. Internt i partiet blei det spredd mange innlegg som uttrykte forskjellige syn, inklusive motforslag til programforslaget. Disse spørsmåla blei også delvis diskutert offentlig i partiavisa **Klassekampen**. Alle lag hadde diskusjonsmøter om programutkastet.

På grunnlag av dette blei det valgt delegater til partikonferansen våren 1979.

Partikonferanser har ingen egen plass i AKP(m-l)s vedtekter. Sentralkomiteen er partiets høyeste myndighet så lenge partilandsmøtet ikke sitter samla. Men Sentralkomiteen ville at et breiere og mer representativt forum skulle fatte endelig vedtak om militærprogrammet. Derfor vedtok Sentralkomiteen å delegere sin rett til å gjøre det endelige vedtaket om militærprogrammet videre til landskonferansen. Når landskonferansens vedtak nå er AKP(m-l)s gjeldende militære program, så er det på grunnlag av vedtak i partiets høyeste organ mellom landsmøtene, Sentralkomiteen.

Landskonferansens arbeid

Landskonferansen kom sammen seint våren 1979. Hovedpunkt på dagsorden var forslaget til militærprogram.

Den gjennomgikk også materiale om den økonomiske krisa i partiavisa **Klassekampen** og fatta vedtak som ga råd til partiledelsen om det.

Konferansen åpna med en rapport om partidiskusjonen. Den gikk gjennom det utsendte forslaget, motforslag og endringsforslag i detalj. Deltakerne på landskonferansen laga også mange endringsforslag.

Etter denne gjennomgangen av forslaga gikk landskonferansen til vedtak.

Vedtaka på landskonferansen.

De første spørsmåla landskonferansen tok stilling til, var *om* det var riktig å fatte vedtak om et militærprogram, *hva slags status* et sånt militærprogram i så fall skulle få i partiet, og hvordan *diskusjonen* skulle føres videre etter landskonferansen.

På grunnlag av diskusjonen blei det lagt fram forslag om dette i fem punkter:

forslag 1.a.

Landskonferansen slår fast at behandlinga av militærprogrammet i hovedsak har vært for dårlig. Den tilfredsstiller ikke de minimumskrava vi stiller til partidemokratiet.

forslag 1.b.

Landskonferansen slår fast at behandlinga av militærprogrammet i hovedsak har vært tilfredstillende. Forslag har vært ute i god tid. Alle partimedlemmer har fått høve til å lese dem, diskutere dem og legge fram sitt syn. Det har også blitt publisert mange innlegg og motforslag. Forberedelsene tilfredsstiller i hovedsak de krava vi stiller til partidemokratiet.

Forberedelsene har også hatt noen svakheter. Det gjelder bl.a. diskusjonen om NATO, som kom sentralt i debatten for seint. Debatten har også vært hemma av at partiet samtidig har hatt mange og vanskelige oppgaver. Dette rokker likevel ikke ved konklusjonen at forberedelsene har vært gode nok.

Vedtak

1.a og 1.b. blei stilt opp mot hverandre. Resultatet blei ingen stemmer for 1.a., enstemmig for 1.b., ingen avholdende.

forslag 2.a.

Landskonferansen avviser å vedta forslaget til militærprogram. Spørsmålet utsettes til partiets III. landsmøte.

forslag 2.b.

Det er nødvendig og mulig å behandle forslaget til militærprogram nå. Landskonferansen avviser derfor forslag om å ikke vedta militærprogrammet.

Vedtak

2.a. og 2.b. blei stilt opp mot hverandre. Resultatet blei ingen for 2.a., enstemmig for 2.b., ingen avholdende.

forslag 3.

Det vedtatte militærprogrammet er et dokument som er bindende for AKP(m-l)s politikk og for kommunister som står fram som offentlige representanter for partiet.

Vedtak

Enstemmig vedtatt, ingen mot, ingen avholdende.

forslag 4.

Diskusjonen om militærpolitikken er ikke avslutta med dette. Forsvarspolitikken trenger videre utvikling og konkretisering. Dette gjelder bl.a. hva slags forsvarsordning partiet vil kjempe for.

Et stort flertall av partimedlemmene har gjennom partidiskusjonen gitt sin tilslutning til forslaget til militærprogram. Men det fins fortsatt uenighet i partiet om en del punkter i militærprogrammet. Det gjelder bl.a. spørsmålet om bevilgninger, kvinnelig verneplikt og NATO. Diskusjonen om dette vil fortsette i partiet og i partipressa, foreløpig fram til III. landsmøte.

Vedtak:

Enstemmig vedtatt, ingen mot, ingen avholdende.

forslag 5.

De fleste kamerater som har vært mot programforslaget eller mot å fatte vedtak nå, har ført fram sine synspunkter på en kameratslig og riktig måte. Men noen har stilt seg skarpt mot at partiet gjør vedtak i saka og i enkelttilfeller til og med snakka om utmeldinger.

Vi vil kritisere at enkelte kamerater prøver å stille ultimatum til partiflertallet og hindre det i å bruke sin demokratiske rett til å fatte flertallsvedtak.

Vi oppfordrer disse kameratene sterkt til å bli i partiet og nytte muligheten til å fremme sitt syn gjennom innlegg og forslag.

Vedtak

Enstemmig vedtatt, ingen mot, ingen avholdende.

Deretter vedtok landskonferansen å offentliggjøre vedtaka 1 til 5 og de nedstemte vedtaksforslaga 1.a og 2.a.

Etter dette gjorde landskonferansen vedtak om teksten i militærprogrammet. En redaksjonskomite hadde laga forslag til innstillinger og innarbeida mange endringsforslag i teksten. Vedtak blei for det meste gjort punkt for punkt, i noen tilfeller for enda kortere deler av programmet. De fleste endringene blei gjort enstemmig, uten noen mot eller avholdende. På enkelte punkter var det avstemning mellom forslag til alternative formuleringer.

Hele teksten med unntak av to små formuleringer er vedtatt ordrett av landskonferansen. (De to unntaka dreier seg om korte, reint språklige omformuleringer.)

Etter at hele teksten var vedtatt avsnitt for avsnitt blei det foreslått at landskonferansen skulle stemme over det ferdige programmet som helhet. Det blei vedtatt enstemmig, uten noen stemmer mot eller avholdende.

En kommentar til landskonferansens vedtaksbehandling.

Arbeidsutvalget vil kommentere bakgrunnen for vedtaka og den betydninga de får for partiet.

Vedtaket i fem punkter har som viktigste årsak at det fortsatt var uenighet om militærprogrammet fram til landskonferansen. Et stort flertall av partimedlemmer tok standpunkt for forslaget. En minoritet blant de organiserte kommunistene var mot. Denne opposisjonen var uensarta politisk. Noen av de viktigste spørsmåla motsigelsene dreide seg om er nevnt i vedtakets punkt 4. Noen mente også at det var best å vente med å vedta forslaget fordi de ønska lengre tid til partidiskusjonen.

Landskonferansen vurderte derfor å utsette eller avvise å vedta programmet. Den slo fast at behandlinga i hovedsak har vært tilfredsstillende, sjøl om den ikke har vært feilfri. Derfor vedtok den at det er «... nødvendig og mulig å behandle forslaget nå» (punkt 2). *Mulig* fordi behandlinga var bra nok og et stort flertall av medlemmer støtta forslaget. *Nødvendig* fordi det er skadelig og uproduktivt å ha store partidiskusjoner der et stort flertall tar standpunkt, for så å *avvise* å sammenfatte resultatet av diskusjonen i klare vedtak. Enda mer nødvendig fordi den politiske situasjonen nå

krever at AKP(m-l) offentlig legger fram klare politiske synspunkter på spørsmål som gjelder forsvar av folket i Norge. AKP(m-l) er ansvarlig overfor arbeiderklassen. Partiet kan ikke vente å bli tatt alvorlig av arbeiderklassen dersom det ikke har en politikk for spørsmål som gjelder liv eller død for det arbeidende folket. Dette må veie tyngre enn om det fins noen svakheter i partidiskusjonen før vedtak. Derfor avviste landskonferansen enstemmig å ikke fatte vedtak.

Samtidig tar vedtaket i fem punkter stilling til noen problemer som står uløst etter at militærprogrammet er vedtatt.

I partidiskusjonen har det kommet forslag om at militærprogrammet bør inneholde detaljerte og konkrete forslag til endringer i det borgerlige norske forsvaret, som samla kan utgjøre et alternativ til den nåværende forsvarsordninga. Det er riktig at partiet trenger et sånt alternativ. Det vil være et viktig politisk våpen i kampen for å kritisere nederlagspolitikken og underordninga for USA som viktige borgerlige politikere og militære nå går inn for, og mobilisere patrioter langt utafor kommunistenes rekke for å slåss for endringer. Men et sånt konkret og detaljert forslag ville totalt sprengje rammene for dette militærprogrammet. Partiet måtte starte et nytt programarbeid for å lage forslaget og en ny partidiskusjon før det kunne vedtas.

Landskonferansen vedtok derfor ei allmenn politisk linje. Partiet går inn for å foreslå endringer i den nåværende borgerlige norske forsvarsordninga (dette er behandla i punkt 7 som helhet). Samtidig blir det slått fast at partiet *ikke* har laga *ferdig* en kritikk og et alternativ til forsvarsordninga, men bare foreslår noen tiltak som markerer *retninga* for en sånn kritikk (se punkt 7.5). Dessuten vedtok landskonferansen at den indre og ytre diskusjonen må fortsette, bl.a. for å utvikle konkrete alternativer til forsvarsordninga (vedtak 4).

Det var sjølsagt også et problem at det ikke var full enhet i partiet om det vedtaket som blei fatta.

AKP(m-l) er et demokratisk-sentralistisk parti. Vår oppgave som revolusjonært arbeiderparti er å finne en forsvarspolitik som best mulig tjener arbeidsfolks interesser og vedta den. Når vedtak er fatta må hele partiet kjempe for å sette politikken ut i livet. Forskjellige deler av partiet kan ikke offentlig arbeide for forskjellige og motstridende militærpolitiske linjer.

Nå var det altså en minoritet som var uenige på noen punkter. Med støtte i vedtektene kan partiet avslutte partidiskusjonen nå som vedtak er gjort. Men vil det være nyttig i dette tilfellet? Landskonferansen mente ikke det. Derfor valgte den en annen utvei. Den slo fast at det vedtatte militærprogrammet er bindende for AKP(m-l) og må følges av partiet og dets offisielle representanter (se vedtaket, punkt 3.) Derfor kan folk vite, at valgte representanter for AKP(m-l) lojalt vil arbeide for linja i militærprogrammet. Samtidig kan mindretallet legge fram sitt syn i den fortsatte diskusjonen internt i partiet og i den offentlige partipressa. Denne diskusjonen er samtidig med på å forberede det III. partilandsmøtet (ifølge vedtektene skal det normalt være i 1980). I den fortsatte partidiskusjonen kan de som er uenige få gjennom endringer dersom de overbeviser flertallet. I alle fall kan de hjelpe partiet til å forbedre militærpolitikken ved å sikre at motsigelsene blir stilt skarpere i partiet og ingenting blir godtatt uten kritikk.

Landskonferansen skilte mellom de fleste i mindretallet, som har behandla motsigelsene i partiet riktig, og noen få som har behandla dem antagonistisk. Landskonferansen pekte på at det riktige ikke er å gå ut når det blir vedtatt noe du ikke liker, men å bli i partiet for å prøve å vinne flertallet for sitt syn gjennom demokratisk diskusjon.

Etter at teksten var vedtatt punkt for punkt stemte deltakerne enstemmig for militærprogrammet som helhet. Dermed fikk også de som hadde stemt for alternative formuleringer på noen punkter vist at de så programmet som et godt uttrykk for AKP(m-l)s militærpolitiske linje.

I referatet står det: «Alle som tok ordet (til dagsordenpunktet kritikk av konferansen) var enig i at konferansen hadde gode politiske diskusjoner som førte oss et godt stykke framover. Det var en stram og god møteledelse. Diskusjonene var åpne og frie, med mye motsigelser og frisk debatt.»

Dette viser det høye politiske nivået på konferansen. Det var politisk uenighet på noen punkter, men denne uenigheten hindra ikke at det blei fatta politiske vedtak som alle kunne stille seg bak. At så og si hele teksten blei vedtatt ordrett og enstemmig, viser at det nye militærprogrammet har sterk støtte blant delegatene og i partiet.

Enhet er bra. Samtidig er det AUs syn at det hadde vært en god ting om kamerater som var mot hele militærprogrammet hadde vært

på konferansen. At de mangla er verken medlemmenes eller partiledelsens feil. Det skyldes at de utgjorde et så lite mindretall at det ikke noe sted var flertall for å velge dem til delegater.

Partiledelsen forutså ikke denne situasjonen. Nå etterpå mener AU at det hadde vært en fordel om ledelsen hadde oppfordra partiet til å velge noen delegater som representerte mindretallets syn (sjøl om medlemmene sjølsagt ikke kan pålegges å stemme på en særskilt måte fra toppen), eller eventuelt hadde invitert noen fra mindretallet til konferansen med tale- og forslagsrett.

Denne svakheten er likevel underordna. Det viktigste er at landskonferansen var svært bra, og at militærprogrammet gir et godt grunnlag for videre diskusjon og praktisk arbeid.

Det videre arbeidet med militærprogrammet.

Partiet står nå overfor oppgava å forvandle de politiske retningslinjene i militærprogrammet til politisk praksis i Norge.

Det betyr at vi må spre militærprogrammet og den linja det inneholder i det arbeidende folket. For det er bare arbeiderklassen og det arbeidende folket som kan være hovedkrafta i forsvaret av Norge.

Videre må AKP(m-l) aktivt oppsøke diskusjoner med andre politiske krefter, borgerlige militære osv. om hvordan Norge kan og skal forsvares. Sann diskusjon må ikke settes i motsetning til å spre vår militærpolitiske linje blant arbeidsfolk. Stor offentlig diskusjon der kommunistene deltar øker også interessen blant arbeiderne og gjør det lettere å forklare vår linje. Samtidig er det bra for arbeiderklassen om ei riktigere forsvarspolitisk linje vinner oppslutning blant noen borgerlige politikere, embedsmenn og militære, for det kan føre til noen gunstige endringer i den borgerlige forsvarspolitikken.

Derfor må vi utvikle diskusjonen om militære spørsmål både i og utafor partiet. Arbeiderklassen kan ikke overlate militærspørsmålet til borgerlige generaler. Militærprogrammet peker på at forutsetninga for en folkekrig mot et eventuelt sovjetisk angrep er at arbeidsfolk lærer seg militærkunst. AKP(m-l) må også gå i gang med å utvikle konkrete alternative forslag til den borgerlige forsvarsordningen.

Vi bør søke konfrontasjon og diskusjon om militærpolitikk med revisjonister, sosialdemokrater, høyrefolk, pasifister, militære osv. der vi forsvarer militærprogrammets linje. Folk som er uenige med AKP(m-l) skal vite at vi gjerne tar en diskusjon med dem. AKP(m-l)'s partipresse trykker gjerne innlegg fra motstandere av militærprogrammet vårt dersom de kan utvikle debatten videre.

La oss gå i gang med å bruke og spre militærprogrammet!

juli 1979

Arbeidsutvalget i AKP(m-l)

Mao Tsetung MILITÆRSKRIFTER I UTVALG

KJØP DEN NÅ!
Kr. 74,- 476 sider

MAO TSETUNG
Militærskrifter i utvalg

BESTILLINGSESDEDEL

Jeg bestiller eksemplarer av **Militærskrifter i utvalg** Kr. 74,-

Boka sendes portofritt til meg med en gang den foreligger. Jeg forplikter meg til å betale med den vedlagte postgirotalongen innen 14 dager etter mottaking.

Navn:

Adresse:

Postnr./-sted:
(Skriv med blokkbokstaver)

Dato Underskrift
Forlaget Oktober a s, Marxismens Klassikere,
Postboks 6875, St. Olavs plass, Oslo 1.

ABONNENTER FÅR BOKA ENDA BILLIGERE

Jeg er allerede abonnent på Mao ☐ Lenin ☐ -serien
(sett kryss)

Jeg ønsker å tegne abonnement på **Mao Tsetungs Verker i Utvalg** ☐

Jeg ønsker Mao bind 5 tilsendt, JA ☐ NEI ☐

Jeg ønsker opplysninger om abonnement på **Lenin Utvalgte Verker i 12 bind** ☐

Jeg bestiller eksemplarer av **Militærskrifter i Utvalg** (til kr. 63,- pr. bok). (Butikkpris kr. 74,-)

Bøkene sendes portofritt til meg. Jeg forplikter meg til å betale med den vedlagte postgirotalongen innen 14 dager etter mottaking.

Navn:

Adresse:

Postnr./-sted:
(Skriv med blokkbokstaver)

Dato Underskrift
Forlaget Oktober a s, Boks 6875 St. Olavs pl, Oslo 1.

I tilfelle opprør

Våpen mot folket — bind 1

Dermed foreligger hele tre-binds-serien til Ottar Strømme. Et viktig bidrag til nyskrivinga av militærapparatets rolle i Norge. «I tilfelle opprør» — det har vært militærapparatets berettigelse — sett fra embetsstands og borgerskaps side.

«... Men skreller ein bort slikt, står Strømme att med ei hypotese som er oppsiktsvekkjande og som gjev nye perspektiv på mellomkrigstida og krigstid — og vår tid». (Berge Furre i Ny Tid).

Dette sa Furre om bind 3, Stille mobilisering. Det gjelder til fulle også for bind 1 og 2.

Ottar Strømme:

Våpen mot folket 1 — 3

I tilfelle opprør, kr. 48,-

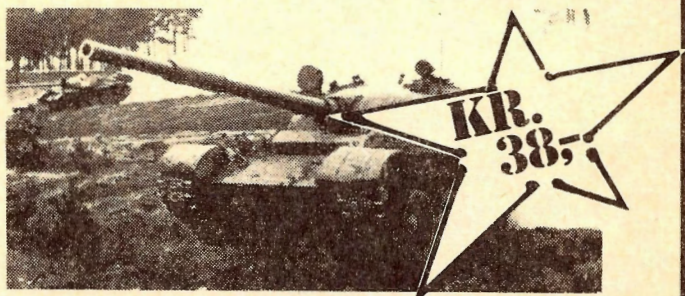
Den hemmelige hæren, kr. 39,-

Stille mobilisering, kr. 20,-

I bokhandelen nå.

FORLAGET
OKTOBER

SOVJET TRUER NORGE

SLIK ER SOVJET'S HÆR

ny bok fra Forlaget Oktober

»Har politikerne gjort noe for å informere den vanlige kvinne og mann — har de militære ledere stått fram og fortalt hva som er sannheten omkring den trussel vårt land står overfor?

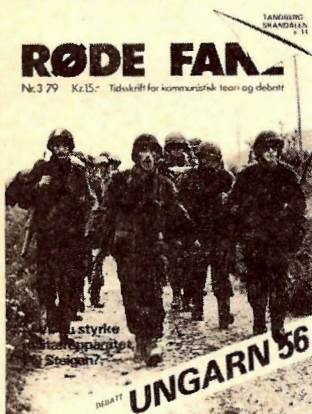
Dessverre — vi må svare nei. . . forbausende nok er det det venstre-kommunistiske forlaget Oktober som slår til med informasjon. . .»

Lederartikkel i avisa NYBROTT (A)

TIL SALGS I ALLE BOKHANDLER

NYTT RØDE FANE I SALG NÅ

Til salgs hos Narvesen og Oktoberbokhandler, pris
15 kr. Årsabonnement 100 kr. for 8 nr.

— Om AKP(m-l)s mili-
tærpolitikk og NATO-
spørsmålet.

— Om Tandbergskan-
dalen.

— Debatt om Ungarn
1956

..... og mye mer

Send meg eks. av nr. 3/79.

Jeg vil abonnere fra nr.

Navn:

Adresse:

Sendes til:

Forlaget Oktober A/S, Boks 6875, St. Olavs plass, Oslo 1.

HVIS DU ABONNERER NÅ
får du nok et nummer før sommerleiren
med masse stoff til Kina-debatten

Chu Po Spor i snøen 1

*En spennende roman fra
frigjøringskrigen i Kina*

Chu Po Spor i snøen 2

*En spennende roman fra
frigjøringskrigen i Kina*

Chu Po Spor i snøen 3

*En spennende roman fra
frigjøringskrigen i Kina*

**Seier ved
Karpeporten**

Chu Po SPOR I SNØEN

En spennende
3-binds roman fra
frigjøringskrigen i Kina.
Pris kr. 22, 24 og 27, hf.

HVA MENER AKP(m-l) OM MILITÆRPOLITIKK?

AKP(m-l) har omvurdert deler av militærpolitikken sin. Det skjedde på en landskonferanse seint på våren 1979. Faren for krig mellom supermaktene, og særlig for sovjetisk angrep, øker raskt. Det er bakgrunnen for endringene.

Hovedlinjene i militærpolitikken fra prinsippprogrammet står ved lag. Omvurderingene gjelder partiets forhold til forsvarsbevilgninger, forholdet til kvinnelig verneplikt og vurderinga av NATO.

Diskusjonen om AKP(m-l)s militærpolitikk vil fortsette. Avisen Klassekampen og tidsskriftet Røde Fane er åpne for innlegg som er kritiske til programmet.